

ЗА КНИГИТЕ И МОРЕТО

След месец аз с удоволствие се върнах в България. Вече на Черноморското крайбрежие. Тук, в страната България, пропита от море и слънце, се грижат за душите на своите съграждани. Тук има по пет библиотеки на всеки четиринадесет хиляди жители, а веднъж годишно се провежда национален фестивал "Четящият човек". Чудни са делата на четящите хора. Техните мечти и помисли. И даже тяхното усещане за щастие. Те просто са щастливи от новата книга, усещайки в сърцата си вкуса ѝ още дълго след като са я прочели.

Ако ме попитате, за какво би искала да пишеш? Аз бих отговорила, за пясъка, в който са се задушили останки от раковини. За кучетата, спящи в храстите край самото море. За котките, които спят във витрините на магазините. За сергиите със сувенири на градчето Созопол, обявен от ЮНЕСКО за свой обект, въпреки хората, живеещи в тези спретнати къщи, обковани с дъски, независимо от простряното бельо, развявано от вятъра. Аз бих искала да напиша за чайките, приличащи на котки, молещи посетителите на малките ресторантчета за храна.

Напускайки този обект на ЮНЕСКО, аз направих мимоходом последна снимка. А впоследствие, вглеждайки се в нея, сама се учудих и замрях от изненада, укорявайки се след това за невниманието си. Това беше снимка на старец, свирещ на бузуки при входа на историческа ценност, населена с хора, възможно и потомци на самия Язон или един от неговите аргонавти. Изразът на лицето му бе с лека снизходителност към нас, туристите, за нашата повърхностност. За непознаването на света и нежеланието ни да го постигнем. За беглото зрително запознанство, предполагащо само поставяне на знак в списъка с местата, където си бил. А той знаеше, и това знание бе спасило света. И нас. Без минало няма бъдеще.

Тук, край морето, от безделие виждаш повече. Повече хора, постъпките им, техните вътрешни взаимоотношения и страсти. Ето, млад човек с изключително здрав вид, влиза в морето с огромна чепка грозде. Аз с учудване вперих поглед в него из-под периферията на шапката си. Той стигна до място, където водата скри гърдите му и започна с видимо наслаждение да яде гроздето, който държеше, самодоволно примижвайки от слънцето. Аз даже се разсмях от това огромно усещане за щастие. И някак си настроението ми се подобри от явните признаци на самото това щастие. Та това не беше мое, а негово лично щастие. Но и на мен на душата ми стана по-радостно от това съзерцание. Ето, групичка от шестима възрастни, леко пийнали унгарци, след като влязоха в морето до кръста и застанаха в кръг, запяха красива песен на непознат за мен език. Вслушвайки се в мелодията и вглеждайки се в лицата на пеещите, аз се убеждавах, че тази песен е за обикновеното земно щастие и, разбира се, за любовта. Морето върши с нас чудеса. Край него ние ставаме за малко деца. Морето стопява леда на нашите души и сърца. Като хубавата книга.

*Перевод на български език г-жо Тодорка Язаджиева-Гъобеклиева
гр. Хасково, България*